

Jozua Douglas **De
verschrikkelijke
badmeester**

tekeningen van Elly Hees

Hoofdstuk 1 → Naar zwemtraining

‘Geloof het of niet, jongen,’ zei meneer De Bruin trots, ‘wij gaan de zwemsport voorgoed veranderen.’

Het was woensdagmiddag. Meneer De Bruin bracht zijn zoon met de auto naar zwemtraining.

Lev zei niets. Hij staaarde stil voor zich uit.

‘Wat is er? Waarom kijk je zo somber?’ vroeg meneer De Bruin. ‘Ah, kom op. Kijk es een beetje vrolijk.’ Hij gaf Lev een klein stompje tegen zijn arm. ‘We krijgen de kans van ons leven, jongen. De grootste kans die we ooit in ons bestaan zullen krijgen. We hoeven hem alleen maar te grijpen.’

Lev zuchtte. Een week zat hij nu al op zwemtraining.

Het was zijn vaders idee geweest. Meneer De Bruin had zijn zoon meegenomen naar de legendarische zwemschool van Boris Kwikzilver.

Lev moest een paar baantjes proefzwemmen. Het ging voor geen meter. Hij kon er werkelijk geen spat van. Maar toch was Kwikzilver razend enthousiast.

‘Bravo! Heel goed! Uitstekend! Magnifiek! Voortreffelijk,’ riep hij.

Meneer De Bruin kon zijn oren niet geloven.
De grote zwemkampioen had het over zijn kind.
Zijn kind had talent.
Zijn kind zou beroemd worden!

Badmeester Kwikzilver sloeg zijn arm om de schouders van meneer De Bruin en liep een eindje met hem weg. Lev zag hem druk en verrukt gebaren. Af en toe wees hij naar Lev.

‘Lev is absoluut een grote belofte,’ hoorde hij Kwikzilver roepen. ‘Die jongen zet nog eens de hele zwemsport op zijn kop.’

Meneer De Bruin was meteen helemaal dol geworden. Hij kocht dezelfde dag nog allerlei dure zwemspullen voor Lev. Een badmuts. Een zwembrillette. Een supersnel en superglad zwempak. Oordopjes. En een neusknipper.

Alleen de neusknipper kostte al 95 euro. Maar dat maakte niet uit. ‘Als je zo’n talent hebt moet je niet op een paar centen kijken,’ riep meneer De Bruin opgewonden. En toen had hij zitten opscheppen tegen het meisje achter de kassa: ‘Mijn zoon is wereldkampioen zwemmen!’

Meneer De Bruin was alleen even vergeten dat Lev nog minstens tien jaar moest trainen voor hij mee kon doen met het WK.

Lev wist zeker dat het een vergissing was. De badmeester had gewoon niet goed gekeken. Waarschijnlijk werd hij al tijdens de eerste training naar huis gestuurd. Kwikzilver zou zeggen: ‘Sorry jongen, ik heb me vergist.’

Maar dat gebeurde niet. Boris Kwikzilver had zich

niet vergist. Hij wilde heel graag dat Lev op zwemtraining ging. Niet omdat hij zo goed was, maar omdat hij nog kinderen nodig had voor de κ -selectie.

Nou moet je weten dat de zwemschool van Boris Kwikzilver uit elf verschillende klassen bestond.

De A-selectie:

kinderen met een gigantisch goddelijk supertalent.

De B-selectie:

kinderen met een gewoon goddelijk supertalent.

De c-selectie:

kinderen met een klein beetje goddelijk supertalent.

De D-selectie:

kinderen met gigantisch veel gewoon talent.

De E-selectie:

kinderen met aardig wat gewoon talent.

De F-selectie:

kinderen met een klein beetje gewoon talent.

De G-selectie:

kinderen met een klein talent.

De H-selectie:

kinderen met een nog kleiner talent.

De I-selectie:

kinderen met een minuscuul talent.

De J-selectie:

kinderen zonder talent.

De κ -selectie:

kneuzen.

De κ -selectie werd ook wel de kneuzenselectie genoemd.

Een speciaal klasje voor kinderen die absoluut nul

komma nul talent hadden. Een speciaal klasje voor de plonzers, de spetteraars, de slome duikelaars. Een speciaal klasje voor kinderen van vaders die dachten dat hun kinderen wel talent hadden. Een speciaal klasje voor kinderen van vaders die veel geld wilden betalen voor zwemtraining bij Boris Kwikzilver.

‘Kampioen zijn is het mooiste wat er is,’ zei meneer De Bruin. ‘Het is het hoogste wat een mens in zijn leven kan bereiken. Lev, begrijp je me? We hebben een kans. We hebben hier de kans om kampioen te worden. Als mijn vader mij vroeger had laten trainen, was ik nu kampioen in een heleboel dingen.’

‘Pap, ik wil helemaal geen kampioen worden.’

Meneer De Bruin keek zijn zoon ongelovig aan. ‘Waarom niet?’

‘Ik doe liever leuke dingen.’

‘Leuke dingen?’ riep meneer De Bruin vol afschuw. ‘Daarmee word je nooit beroemd!’

‘Dat is niet waar,’ riep Lev. Hij kon een heleboel leuke dingen bedenken waarmee je wel beroemd kon worden.

In het *Guinness Book* stond een man met een oorhaar van 18,1 cm. Het was de langste oorhaar ter wereld. Dat was pas een geweldig record. En je hoefde er helemaal niets voor te doen! En als je oorhaar niet zo snel wilde groeien, dan ging je gewoon voor de langste armhaar (14,6 cm). Of de langste wenkbrauwhaar (17,8 cm). Je kon ook 245 T-shirts over elkaar heen aantrekken. Of gewoon lekker 4 dagen en 13 uur achter elkaar gamen.

Maar het leukst was misschien nog wel het WK gekkebekkentrekken. De onbetwiste wereldkampioen was een oerlelijke vrouw. Ze hoefde er helemaal niets voor te doen. Als ze gewoon recht voor zich uit keek riep iedereen al: 'Wow!'

Zwemkampioen worden was heel wat vermoeiender. Lev trainde de hele week. Zijn vader had een schema gemaakt.

Maandagmiddag:

zwemtraining.

Maandagavond:

luchtwemmen op een krukje.

Dinsdagmiddag:

hardlopen (zijn vader reed mee op de scooter van zijn moeder).

Dinsdagavond:

lezen in *Het geheim van de schoolslag* deel 1 tot en met 10.

Woensdagmiddag:

zwemtraining.

Woensdagavond:

tijd voor ontspanning. Dvd's van zwemwedstrijden kijken dus. Meneer De Bruin had een dvd-box met de titel *De Ultieme, Complete Verzameling van Wedstrijden van Boris Kwikzilver* (Nu nog completer!).

Donderdagmiddag:

hardlopen (zijn vader reed mee op de scootmobiel van zijn oma, zijn moeder had die dag de scooter nodig voor de boodschappen).

Donderdagavond:

lezen in *Watertrappelen voor gevorderden*.

Vrijdagmiddag:

zwemtraining.

Vrijdagavond:

lezen in *Helden en Kampioenen deel 1 tot en met 26*.

Zaterdag:

fitness (zijn vader keek ondertussen tv).

Zondag:

fitness (zijn vader poetste ondertussen de auto's uit zijn verzameling).

Er was helemaal geen tijd meer voor leuke dingen.

Lev had nu bijvoorbeeld in Wonderwaterland kunnen zijn. Zijn buurman had gevraagd of hij meeding. Dat was een unieke kans geweest. Wonderwaterland was nog maar net geopend. Lev was er nog nooit geweest, maar hij had er wel verhalen over gehoord.

Er was een enorme glazen glijbaan zo hoog als de Eiffeltoren. Een kabellift met bakjes in de vorm van grote pelikanen met reuzensnavels schepte je uit het water en bracht je helemaal omhoog. Alle planten en bomen in het zwemparadijs waren echt. Aapjes speelden in de boomkruinen van metershoge woudreuzen. Papegaaien vlogen af en aan. Nu en dan begon het zelfs te regenen. Er waren minstens vijftien verschillende wildwaterbanen. En in het dolfijnenbad kon je zwemmen met echte dolfijnen.

De hele week had hij gezeurd, gesméékt of hij erheen

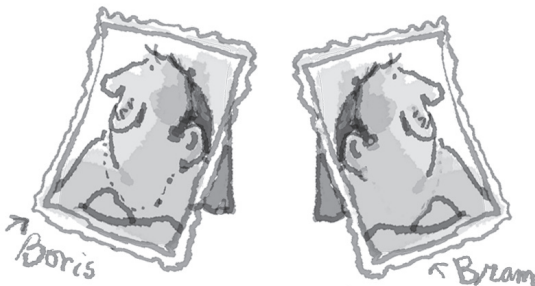
mocht, maar zijn vader wilde er niets van weten.

‘Kampioenen moeten trainen,’ had meneer De Bruin gezegd. ‘Discipline, jongen, dat is het grote geheim.’

‘Zwemmen is saai,’ riep Lev boos. ‘Ik ga liever naar Wonderwaterland.’

Meneer De Bruin keek hem woest aan. Zijn wangen gloeiden op. Zijn lippen persten zich samen en zijn neusgaten werden groter. ‘Je bent een ondankbaar kind,’ riep hij boos. ‘Je zit nota bene in de K-selectie. DE KAMPIOENENSELECTIE! En dan nog ben je niet blij. Weet je wat het probleem is met jou? Je bent gewoon een luie lapzwan. Je hebt een groot talent, maar je doet er helemaal niets mee!’ Meneer De Bruin kneep in het stuur. Zijn knokkels werden wit. ‘Wil je soms net zo worden als die Bram Kwikzilver?’ snoof hij.

Lev gaf geen antwoord. Dat verhaal had hij nou al zo vaak gehoord. Boris Kwikzilver had een tweelingbroer: Bram Kwikzilver. Ze leken op elkaar als twee druppels water. Boris en Bram hadden beiden een gigantisch goddelijk supertalent. Het was niet de vraag óf een van hen wereldkampioen zou worden; het was de vraag wíé het zou worden. Het had een spannende strijd moeten worden.

Maar dat werd het niet, want Bram stopte ermee. Zomaar ineens. Niemand begreep waarom hij zijn gigantische goddelijke supertalent zomaar weggooidde.

schreven de kranten. Bram veranderde van de ene op de andere dag van een superster in een superloser.

‘Nou? Wil je dat dat straks ook over jou in alle kranten staat?’ vroeg meneer De Bruin. ‘Dat de grote Lev de Bruin het opgeeft omdat hij liever naar Onderwaterland wil?’ Meneer De Bruin begon te hoesten van opwinding. ‘Boris Kwikzilver is een geweldige badmeester. De beste die een jong talent maar kan hebben. Wees blij dat je deze kans krijgt. Een heleboel kinderen zouden jaloers op je zijn.’

‘Kwikzilver is een verschrikkelijke badmeester,’ riep Lev. ‘Dat heb ik je al zo vaak gezegd. Hij haat kinderen. Het liefst zou hij ons allemaal met zijn blote handen verdrinken in een emmer.’

‘Doe niet zo raar,’ zei meneer De Bruin streng. Ze reden de parkeerplaats van het zwembad op. ‘Boris is een held. Je kunt nog heel wat van hem leren. Jij gaat gewoon je best doen, begrepen?’

www.defonteinkinderboeken.nl

© 2012 Jozua Douglas

© 2012 Illustraties Elly Hees

Voor deze uitgave:

© 2012 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vormgeving Elly Hees

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 3342 8

NUR 283